

Podívej se pod pokličku! 7

Vnímám, že nejsem na dvou místech – ve farnosti a středisku, ale na jednom místě – v Salesiánském centru.

Mgr. Tomáš Redlich
pastorační asistent

Někdo mi kdysi řekl: „Všichni jsme nahraditelní.“ V případě Tomáše Redliche o tom ale vážně pochybuji. Bez Tomáše si těžko dovedu představit výuku náboženství, doprovázení dětských mší na kytaru, starost o farnost, vyřizování spousty věcí včetně pronájmu farního sálu a kostela, zařizování Kobylítku, pořádání kurzů Alfa a mnoho dalšího. Bez Tomáše to prostě v Kobylisích nejde. Proto jsme pozvali Tomáše na rozhovor, abychom se společně podívali pod pokličku všech jeho činností.

Tome, asi začneme od začátku. Jak dlouho jsi v Kobylisích? Co tě do Kobylis přivedlo? Znal jsi nějaké salesiány již od dětství? Co tě zaujalo na salesiánské výchově, práci, vizi?

Když se ptáš na začátky, myslíš to celkově nebo služebně?

Tak i tak.

V podstatě mě v roce 1991 do Kobylis přivedla touha po křtu, která se u mě postupně rozvíjela. V jedné farnosti, kde jsem se na to byl ptát, jsem byl odmítnut, že mám na to ještě času dost, že mám počkat až do 18 let. Ale já nelenil, chtěl jsem se nechat pokřtít

PODÍVEJ SE POD POKLIČKU – Tomáš Redlich

hned. Tip jsem dostal od bráchy, který v té době chodil do mládežnické křesťanské party, na kostel v Kobylisích. Doporučil mi, abych to zkusil tam. Brácha byl starší a toho pokřtili ještě jako miminko, díky dědečkovi a babičce. Já už jsem pokřtěn nebyl, protože my jsme nevyrůstali v křesťanské rodině, ale vnímal jsem, že nás mají naši rádi. Takže to byla taková touha po křtu, která mě přivedla do Kobylis. A křest jsem prožil u Terezičky o Velikonocích v roce 1992, kdy mi bylo 16 let a od té doby jsem v Kobylisích.

Vlastně jsem tedy moc vděčný za to první odmítnutí, asi bych bez něj nepoznal Dona Boska a salesiány, a přijde mi krásně načasované, že to přišlo v dospívání... kdo ví, kam by mě život jinak zavál...

Takže by se dalo říct, že jsi vlastně hledal kostel, kde budou ochotni tě pokřtít?

Ano, v kontrastu s farností, kde jsem byl odmítnut, mě zde zaujala otevřenost, kterou jsem u salesiánů jako mladý člověk vnímal, a taky jsem měl radost, že se mě někdo ujme a pokřtí mě, oslovil mě i svébytný humor

Jardy Kuchaře, který vedl přípravu, bylo nás tenkrát asi 10–12 mladých lidí.

Když jsme si měli vybrat jméno křestního patrona, měl jsem jasno, že to bude Jan Bosko, zaujal mě jeho životopis, důvěra k Bohu, přístup k druhým, zájem o kluky, kterým se věnoval, zkrátka jeho laskavost, rozumnost a víra, a také odvaha a spolehnutí se na pomoc Panny Marie, ale to jsem vnímal až později.

No a za farářování salesiána Josefa Brtníka jsem se začal postupně ve farnosti zapojovat poté, co jsem dále vystudoval teologickou fakultu při zaměstnání a od září 2003 zde pracuji jako pastorační asistent.

Takže teď jsi tady už 20 let?

Ano je to přesně 20 let.

A jen trošku odbočím. Tady jste se seznámili s Pavlou?

Ne. Tady ne, s Pavlou (pozn. redakce Pavla – manželka Tomáše) jsme se seznámili ve společenství lidí, kteří pracovali v Nemocnici pod Petřínem, já jsem tam také chvíli pracoval.

Tome, ty jsi tak trochu rozkročený mezi farností a střediskem. Co všechno zahrnuje tvoje práce ve farnosti a co vše děláš pro středisko. Pod jaký sektor ve středisku patříš?

Rozkročený jsem, ale vnímám, že nejsem na dvou místech ve farnosti a středisku, ale na jednom místě, v Salesiánském centru... V propojování těchto „dvou světů“ vidím v posledních letech velký posun směřující k celku a mám z toho radost.

Co se práce týče, rád bych to shrnul nějak stručně. Má práce zahrnuje činnosti pastorační, pedagogické, organizační, komunikační, administrativní. Konkrétně je to např. katecheze a příprava dětí na svátosti, výuka náboženství, příprava různých akcí, domluva s různými farními týmy či účast na jejich poradách, pomoc s výrobou Kobylítku, ohlášek, informací na farním webu, moderace různých setkání, rezervace farních prostor, vyřizování některých farních záležitostí apod.

Tomáš v každoroční roli sv. Mikuláše

V rámci střediska působím jako koordinátor oddělení náboženské výchovy, které zahrnuje už několikátým rokem výuku náboženství s týmem katechetek a katechetů a od letošního září do něj patří nově také další farní aktivity ministranti, maxistranti a spolča holek s jejich vedoucími. Toto oddělení patří do sektoru Kroužky.

Více informací k tomuto oddělení najdete na webu střediska a k výuce ve školách také na webu farnosti.

www.strediskokobylisy.cz/nabozenska-vychova

www.terezicka.cz/vyuka-nabozenstvi

Učení náboženství je jedna z mnoha činností, kde se věnuješ dětem. Je to pro tebe jednoduché? Děti tě poslouchají? Máš přirozenou autoritu? Nebo je to někdy i pro tebe těžké a děti občas zlobí i v náboženství?

Jednoduchost v něčem možná ano, zvláště, když jsou děti klidné, vnímají, mají zájem, jsou aktivní, na nábožko se těší. Jednoduché to vnímám do té doby, když to jde samo. To ale nejde takto pokaždé. Pokud jde o poslouchání spíše bych mluvil

o naslouchání – jsou situace, které vyplynou během setkání, které tak nějak přinese život a v těchto, řekl bych důležitých momentech, jsem již mnohokrát vnímal, že děti najednou poslouchají a naslouchají jinak. Když je to konkrétní prožitek, příběh ze života. Pak vnímám, že zavane třídou Duch Svatý. Bývají to spíše vzácné, ale velmi silné momenty a věřím, že i pro děti.

Jinak doufám, že mi děti naslouchají, když se jim snažím něco vysvětlit, sdělit, když společně něco probíráme, rád s nimi i diskutuji a má rád, když kladou otázky, o kterých si pak společně můžeme povídat, ale to je spíše pro ty starší.

A co se týče poslouchání, když například někdo nedává pozor, zlobí, vyrušuje, nebo je neklidný, to je různé – pro mě je ale podstatné to, aby děti hlavně vnímaly, že je mám rád a záleží mi na nich. Stejně si z toho, co jim říkám příliš nezapamatují, ale jak mi kdysi dávno řekl salesián Jenda Vývoda: „Děti si budou hlavně pamatovat to, jak se na výuce náboženství cítily, jaká tam byla atmosféra, jak se jim tam líbilo, co mohly

prožívat“, tak o to se s Boží pomocí snažím.

S tou přirozenou autoritou je to zajímavé. Přijde mi, že u některých dětí to tak mám a jde to vlastně jakoby samo, ale nastávají také situace, kdy je mi naprosto jasné, že má autorita pokulhává a musím využívat všelijaké náměty k tomu, jak děti přimět k soustředění a zapojení. Ale to jsou dobré výzvy pro obě strany, zvláště od náročných dětí. Když se nám to ale podaří zvládnout, přináší to dobré ovoce.

Vzpomeň si na nějaký hezký moment, příběh, veselou historku, kterou jsi s dětmi v náboženství zažil?

Asi navážu na předchozí téma. Já učím děti ve škole a náš předmět je nepovinný a jmenuje se náboženství – základy křesťanství. Chodí tam děti z věřících i nevěřících, nebo „částečně“ věřících rodin. Některé děti a jejich rodiny znám z naší farnosti a některé ne. Samozřejmě se mi stává i to, že je pro některé děti těžké tam chodit, protože tam chodit „musí“. Jednou jsem učil chlapce, který chodil i k nám do kostela, byl šikovný, ale

vnímal jsem, že mu na našich setkáních něco chybí, že mu to prostě nesedí. Tak jsem se ho na to ptal a zkusili jsme vymyslet něco, co bychom společně na hodinách mohli dělat jinak, aby mu to pomohlo. Několikrát se mi takový přístup osvědčil, případně se třeba dotyčný nějak zapojil do pomoci ostatním, například mladším dětem. V tomto případě to úplně nevyšlo, ale nakonec to snad nedopadlo úplně špatně. Jednou mi po skončení výuky, když jsme toto téma opět otevřeli, odpověděl: „Tomáši, mě nábožko nebaví, ale tebe mám rád.“

Kolik kroužků náboženství běžně středisko ve spolupráci s farností otvírá o kolik dětí za rok se do náboženství přihlásí?

V prostorách Salesiánského centra probíhá výuka pro děti předškolního věku a pak od první do deváté třídy. Některé skupinky mohou být i věkově smíšené. Poslední dobou bývají pohromadě např. prvňáčci a druháčky. V posledních letech máme většinou okolo 8 skupinek a celkový počet přihlášených dětí na výuku se pohybuje mezi 80 a 90 s tím, že podobný počet dětí učíme pod hlavičkou farnosti ještě v okolních školách.

Tomáš při Tříkrálovém koledování

A máš pocit, že je těch dětí více nebo že jich naopak ubývá.

Jaký je teď trend. Mají rodiny o náboženství zájem?

Z dlouhodobějšího hlediska se mi zdá, že dětí spíš ubývá, ale myslím si, že to souvisí i s jejich celkově nižším počtem v rodinách. Řekl bych, že silné ročníky jsou nyní ve skupinkách staršího školního věku a v mládeži. A také mi přijde, že už několikrát rok po sobě rodiče, a tím myslím, nyní ty z naší farnosti, hlásí děti na výuku spíše u nás v Salesiánském centru

než ve školách. S tím ale souvisí nejrozumnější důvody. Rodiny, které mají o náboženství zájem, si vždy hledají cestu, jak víru dětem zprostředkovat, a to je velmi dobře. Ve školách zase můžeme oslovit ty rodiče a děti, které by se o výuce jinak vůbec nedozvěděli.

Tome, ty také vedeš kurzy Alfa.

Co to je za kurzy, pro koho jsou určeny? Kdo ti s nimi pomáhá?

No, já doufám, že si je, a nejen u nás v Kobyliších, vede Vyšší reže! Alf

vnímám už od roku 2004, kdy jsme s ní ve farnosti začínali, jako skvělý Boží nástroj, který si Bůh používá k tomu, aby se k němu lidé více přiblížili a navázali osobní vztah s Ježíšem. Věřím, a ze zkušenosti vím, že na Alfě si Duch Svatý vytváří prostor, ve kterém mohou lidé svobodně o víře mluvit, sdílet své názory i zkušenosti a naslouchat si navzájem.

Alfa shrnuje 15 základních křesťanských témat, kterým se postupně v průběhu kurzu věnujeme. Každý večer začíná společnou večeří, následuje přednáška a pak diskuse ve skupinkách.

Uprostřed kurzu máme společný víkend mimo Prahu právě s tématy o Duchu svatém. Zpětně bývá účastníky tento víkend vždy vnímán jako

velice silný zážitek a do jisté míry i vrchol kurzu. Jsem vděčný, že s námi na něj jezdí a přednášky vede František Blaha.

Alfa je určena pro každého, kdo chce křesťanství prozkoumat, oprášit si základy, najít nové přátele včetně toho Nejdůležitějšího nebo s ním navázat nový vztah.

Do organizace je zapojen široký tým lidí a každý v něm má své úkoly. Je to společná záležitost, která dává prostor k uplatňování různých darů. I to se mi na Alfě hodně líbí. V Kobylisích míváme také dopolední verzi Alfky pro maminky s dětmi, která kromě výše zmíněného poskytuje maminkám vzácný čas, kdy mohou být i samy se sebou a navazovat vztahy mezi sebou navzájem. Jedním z úkolů týmu je v tomto případě hlídání dětí.

Letos také vznikl ve farnosti nápad s názvem Patroni. Co to je za projekt? Pro koho je určen? Máte s ním již nějaké zkušenosti, přišla nějaká odezva?

Když se trochu ohlédnu, s tímto výborným nápadem přišel již před

Na farním plese s Pavlou

covidem Martin Hobza. Realizace ale chvíli dozrávala.

Patroni jsou výborný projekt zaměřený na ty, kdo nově přichází do naší farnosti, nebo zde jsou již delší dobu a rádi by překonali určitou anonymitu a více poznali život farnosti a celého Salesiánského centra a chtěli se do něj i nějak zapojit.

Zkušenosti jsou pozitivní, a to jak ze strany Patronů zapojených do projektu, tak i těch, kterým se věnují. Patrony má na starost salesián Radek Gottwald a jistě by k tomu mohl říci mnohem více.

Jak jsem zjistila, ty jsi i dříve vedl Mamky sobě, Práce s Božím Slovem – stále ještě tato skupina pokračuje nebo teď děláte něco jiného?

Na Mamkách sobě jsem pomáhal od jejich založení Věrkou Novotnou, spíše to byla podpůrná role a vždy se našla nějaká ochotná maminka, která připravovala program a témata. Mamky sobě stále pokračují a je moc dobře, že na nich zaznívají důležitá nejen duchovní témata inspirativní právě pro maminky s dětmi.

Práci s Božím slovem – to asi myslíš setkávání nad Písmem a Betu? Je to společenství, které stále pokračuje a tvoří jej absolventi Alfky, někteří členové nového týmu Alfky i další lidé, které zajímá a oslovuje nejen společné čtení Bible a modlitba nad Božím slovem, ale také sdílení toho, jakým způsobem nás Boží slovo vede v životě, co nám ukazuje, odkrývá, čím nás inspiruje. Beta je otevřeným společenstvím, kam se může přijít podívat ten, kdo chce.

Dopolední Alfa pro maminky

Ve farnosti se schází více takových společenství s různým zaměřením a řada z nich je otevřených. Kdyby se chtěl někdo dozvědět více, na letošní rok jsme ve farnosti připravili přehled společenství, aktivit, skupin a týmů s mottem: Někam patřit,

něčím sloužit. Je k dispozici také na farním webu. www.terezicka.cz/pa-trit-slouzit

Na rok 2024 chystáte ve farnosti Seminář života s tématem: Desatero v životě. Jak jsi zapojen do těchto seminářů?

Na Seminářích života se podílím s dalšími na jejich přípravě, organizaci a realizaci. Konkrétně pak během seminářů komunikuji s přípravným týmem, ve farním sále uvádím společnou část večera a přednášející a zazpívám si s ostatními s kytarou. Jedno z témat mívám na starost osobně a moderuji jednu ze skupinek

Tomáš s rodinou

účastníků při společném povídání a diskusi. V minulosti proběhly semináře Život v Duchu, Modlitba v životě, Život ze svátostí.

Kromě toho všeho připravuješ různá setkání, např. Setkání zástupců společenství a objevíš se prakticky na všech farních akcích. Je to vůbec možné všechno časově skloubit i s časem pro rodinu? Jak se na tvé aktivity dívá rodina?

Upřímně musím říci, se se vůči manželce Pavle a synům Víťovi (16), Egonovi (14) a Nikodémovi (9) cítím jako dlužník. Situace se v průběhu času také mění, jak v naší rodině, tak ve farnosti. Myslím, že se ale zároveň upřímně snažím pracovat na tom, abych dokázal rozlišovat to důležité a kdy je více potřeba být u sv. Terezičky a kdy s rodinou. Pořád se to učím. Někdy je to náročné a jsem Pavle i dětem vděčný, že mohou svou práci, službu ve farnosti, středisku, Salesiánském centru vykonávat. Na druhou stranu, teď jsou starší kluci ve věku, kdy jsou raději, když doma nejsem :-).

Máme i společné aktivity, které s farností souvisí a baví nás. S Pavlou jsme se podíleli na realizaci Mamek sobě,

kurzu Manželské večery či dopolední Alfě, rádi také občas zpíváme a hraje-me na středních mších svatých pro děti nebo v neděli či na chválách s farníky s kapelou Kairos. S klukama rádi chodíme na společné páteční florbalové zápasy rodičů s dětmi, na Nedělní sportovní oratoře a někdy také na společné brigády či úklid v rámci Salesiánského centra. Vnímám, že nám v tom všem Pán Bůh hodně pomáhá...

Co tě na tvé práci baví nejvíc, co nejméně?

Nejraději mám práci s lidmi, tu osobní. Zvláště pak asi s dětmi při výuce náboženství, nebo když mohu doprovázet skupinku dětí školního věku v přípravě na křest. Radost mi dělá spolupráce na Alfě, seminářích a programech, kde si lidé vzájemně povídají o Bohu, o křesťanství, zkrátka programy s evangelizačním nádechem. Baví mě také to, když se můžu někde zapojit hudebně s kytarou, zpěvem, nebo baskytarou. Nejméně mě baví asi množství e-mailů, které se na mě někdy valí, a já bych rád odpovídal a měl vyčištěnou poštu, a ono mi to pořád nějak nejde...

Co rád děláš ve volném čase, pokud nějaký vůbec máš?

Mám rád chození v přírodě, zvláště pak výhledy do dálky a krásu lesů. Také mám rád, když si s rodinou zahrajeme nějakou deskovku nebo vyjedeme na kole. Občas si svátečně zapálím dýmku, u toho se mi hezky relaxuje. Potěší mě také sportování, fotbal tady u salesiánů s chlapama ze SaNeDa, florbal, badminton i další užitečný pohyb. Rád si zajdu s někým také občas na pivo.

A nakonec rychlokvíz tvých oblíbených...

Jídlo: pečené škušánky s mákem

Sport: badminton

Hudební nástroj: aktivně – kytara, baskytara; pasivně – varhany, harfa

Kniha: Bible

Citát: Bůh je Láska

Dopravní prostředek: letadlo – líbí se mi ty výhledy, i když je to hodně sváteční záležitost

*Rozhovor s Tomášem Redlichem
vedla Katka Jelínková,
text připravila Eva Špačková*